

Hoofdstuk 1

‘Roos Leeflang, je mag naar kamer één.’

Roos vloog meteen overeind toen ze haar naam hoorde. Het boek, dat op haar schoot lag, belandde met een plof op de grond. Er fladderden een aantal papieren uit. Roos slaakte een diepe zucht, maar er zat niets anders op dan op haar knieën te gaan zitten en haar spullen bij elkaar te rapen. Hé, haar samenvatting van aardrijkskunde. Waarom zat die tussen haar boek Nederlands? Veel tijd om daarover na te denken had ze niet. Snel stopte ze alle blaadjes tussen haar boek en viste haar tas van de vloer. Ze keek nog een keer achterom, om te checken of ze alles had opgeraapt, en liep toen naar de behandelkamer van de tandarts.

Tandarts Matthias, zoals Roos hem al jaren mocht noemen, begroette haar lachend.

‘Zo Roos, hoe gaat het met jou?’

‘Goed hoor, met u ook?’ vroeg ze beleefd, terwijl ze haar tas op het klapstoeltje neerzette.

‘Natuurlijk, vandaag heb ik weer flink wat gaatjes kunnen vullen.’ De ogen van de tandarts schitterden. ‘Je weet dat ik dat het liefste doe.’

Roos grinnikte en slaagde er ondertussen in haar schoolboek in de tas te proppen. Straks thuis zou ze alles netjes uitzoeken.

De tandarts gebaarde dat ze in de stoel kon gaan zitten.

‘Waar is je zus trouwens?’ informeerde hij, terwijl hij de stoel naar achteren deed. ‘Normaal komen jullie altijd samen.’

‘In Engeland’, antwoordde Roos. ‘Als het goed is heeft m’n moeder doorgegeven dat ze niet meekwam.’

‘Dat laatste klopt’, zei de tandarts. ‘Maar ik was gewoon even nieuwsgierig. Is ze nog met een speciale reden in Engeland?’

‘Ja’, antwoordde Roos. ‘Ze werkt als au pair. Ze is al sinds juli weg en komt in december of januari pas terug.’

Tandarts Matthias knikte. ‘Zo ... dat is wel een tijd. Mis je haar?’

Roos haalde haar schouders op. ‘Als kiespijn’, grinnikte ze. Maar als ze eerlijk was, miste ze Lynn wel. Ze vond het best lekker dat ze haar kamer niet hoefde te delen met haar oudere zus, maar ze was nu het enige meisje thuis en ze miste de fijne gesprekken die ze altijd met Lynn had. Haar broer en broertjes hielden zich toch met andere dingen bezig. Gelukkig kon ze het ook goed vinden met Mathilde, de zus van haar vriendje Mart. En natuurlijk had ze ook haar vriendinnen Madelon en Esmée.

De tandarts lachte. ‘Nou ... laten we maar eens kijken hoe het ervoor staat met je gebit.’

Roos deed gehoorzaam haar mond open en hoopte maar dat ze geen gaatjes zou hebben. Kleine kans, maar ze kon in ieder geval hoop houden. De afgelopen jaren had de tandarts er altijd wel een kunnen vinden. Behalve het vullen, wat natuurlijk niet fijn was, zorgde het ook nog eens voor discussies thuis. Haar ouders beweerden dat ze haar tanden

niet goed poetste, terwijl Roos zeker wist dat ze het langst poetste van iedereen. Oké, ze sloeg het weleens per ongeluk over, maar dat overkwam iedereen toch af en toe?

Met het bekende haakje en spiegeltje ging de tandarts elke tand en kies langs. Een aantal keer tikte hij tegen haar tanden en zo nu en dan pulkte hij aan haar tandvles. Het was niet prettig, op sommige plekken zelfs pijnlijk, maar zolang hij geen raadselachtige codes doorgaf aan de assistente was het goed, meende Roos.

‘Nou, jongedame, voor zover ik kan zien heb je geen gaatjes.’
‘Echt niet?’ Ze wilde al enthousiast overeind komen.

‘Nee. Maar je tandvles ziet er wel een stuk minder goed uit. Het bloedt zelfs op sommige plekken.’

Ja logisch, als hij er met dat haakje in wroet, dacht Roos. Maar ze zei niets, want de tandarts zou wel weten wat hij deed.

De tandarts legde zijn instrumenten aan de kant en praatte ondertussen verder. ‘Je tandvles is erg ongezond. Ik wil je aanraden om regelmatig met tandenstokers het tandvles te masseren en mondspoelwater te gebruiken. Doe je dat weleens?’

Roos sloeg haar ogen neer onder de indringende blik van de tandarts. Ze herinnerde zich nu dat hij het de vorige keer ook al had gezegd. Ze had zich oprecht voorgenomen het iedere dag te doen, maar zoals bij zoveel dingen was ze het na een week alweer vergeten.

‘Soms’, antwoordde ze. Een leugen was het niet, ze had het een paar keer gedaan.

‘Probeer er een gewoonte van te maken. Ongezond tandvlees kan tot allerlei vervelende dingen leiden’, legde de tandarts uit. ‘Verder is alles in orde. Ik hoop je over een halfjaar weer te zien.’

Hij drukte op het knopje, zodat de stoelleuning weer recht-op kwam te staan. Roos kwam overeind, bedankte de tandarts en pakte haar spullen.

Uit gewoonte liep ze naar de balie om een vervolgspraak te maken.

‘Wanneer moet je terugkomen?’

‘Eh ... over een halfjaar’, antwoordde Roos. ‘Gewoon voor controle.’ Haar mondhoeken krulden omhoog. Ze hoefde maar liefst een halfjaar niet naar de tandarts. Het was haar gelukt, ze had geen gaatjes. En ze zou nu écht iedere dag haar mond spoelen en tandenstokers gebruiken. Dan hoefde ze de volgende keer niet zo zenuwachtig te zijn als ze naar de tandarts ging.

‘Zeg Roos, jij moest toch vanmiddag naar de tandarts?’

Samen met haar ouders en broertjes zat Roos aan tafel. Roos knikte en werkte snel een hap spaghetti weg. ‘Geen gaatjes’, zei ze triomfantelijk. ‘Fijn hè?’

Haar vader, die de vraag gesteld had, knikte. ‘Goed gedaan. Wel blijven poetsen, hè?’

‘Natuurlijk, dat doe ik toch altijd?’ Roos probeerde niet gefrustreerd te klinken, ze had geen zin in gedoe.

Papa’s gezicht vertelde een ander verhaal, maar ze ging er niet op in. Gelukkig verplaatste haar vader zijn aandacht

naar haar jongere broertje, Daan. ‘Hoe is het vandaag op school gegaan?’

Roos hoorde het antwoord maar half, totdat ze de naam Verheij hoorde vallen. Vorig jaar had ze hem voor geschiedenis gehad, hij was een van haar favoriete leraren en ze vond het nog steeds jammer dat hij haar nu geen les gaf. Nu ze erover nadacht, ze had hem het hele schooljaar nog niet gezien.

Ze ving net de laatste zin die Daan zei op. ‘Volgens Van Leeuwen gaat het heel slecht met hem!’

‘Wat heeft hij dan?’ vroeg Roos verward. Ze kon zich niet herinneren dat ze daar iets over had gehoord op school.

‘Dat heb ik net ook al verteld, maar goed, hij heeft darmkanker. Ze hebben het in de zomervakantie ontdekt, maar ze kunnen niets meer voor hem doen.’

‘Wat vreselijk!’ Mama verwoordde wat door Roos’ hoofd schoot. ‘Zo oud is hij toch nog niet?’

Daan haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet precies, een jaar of vijftig denk ik.’

‘Zo jong nog’, zei papa met een zucht.

‘Vijftig is toch heel oud?’ mengde Niels zich in het gesprek. Zijn grote ogen keken verbaasd naar papa.

Mama glimlachte. ‘Vijftig is niet heel erg oud, Niels.’

‘Gaat die meneer sterven?’

Er viel een ongemakkelijke stilte aan tafel.

‘Ja’, zei Daan. Het klonk een beetje kortaf.

‘Maar hij gelooft toch wel in de Heere God?’ Niels’ stem klonk een beetje timide.

Weer werd het stil. Bram schraapte met zijn mes over het bord, maar verder zei niemand iets.

‘Want als je in Hem gelooft is het niet erg als je gaat sterven’, concludeerde Niels, die de gespannen sfeer niet leek op te merken.

Mama glimlachte. ‘Daar heb je helemaal gelijk in, lieve Niels. Maar eet nu je bord maar leeg.’

Er werd niet meer gesproken over meneer Verheij. Toch liet het Roos niet los. Ze kon maar moeilijk een voorstelling maken van wat Daan had verteld. Hij zou er niet over liegen, maar het kostte haar heel veel moeite om te accepteren dat het waar was. Verheij was altijd vrolijk en gaf les met een enthousiasme waar iedere leraar nog wat van kon leren. En hij was ongeneeslijk ziek? Er prikten tranen achter haar ogen. Ze schoof snel een hap spaghetti naar binnen om haar aandacht af te leiden, maar het smaakte opeens niet meer. En dat terwijl mams spaghetti de lekkerste ter wereld was. Na het eten vertrok Roos naar boven en haalde haar schoolboeken uit de tas. Wat was het huiswerk voor Nederlands ook alweer? Ze pakte haar agenda erbij, maar zag dat ze niets had opgeschreven. Toch wist ze zeker dat het niet klopte. Even een appje naar Madelon, die wist het vast wel. En anders Esmée.

Hw NL vergeten. Jij weet het vast wel. Gaat vrijdagavond nog door?

Ze sloot af met de standaardemoji: een roos. Handig was dat. Het antwoord van Madelon kwam bijna meteen.

Dat korte verhaal over die giraffe lezen en de vragen beant-

woorden. *Jup, morgenavond bij mij. Blogbrainstorm, dus neem je schrift mee.*

Als antwoord stuurde Roos haar een duimpje.

Ze had net het verhaal gelezen toen haar telefoon weer van zich liet horen.

Roosje! Hoe was het bij de tandarts? Geen gaatjes? Ga je morgenavond nog mee naar de verjaardag van Thijs? X Mart

Roos sloeg haar hand voor haar gezicht. Wat dom dat ze niet eerder had gedacht aan de verjaardag van Thijs. Hij was zowel de beste vriend als neef van Mart. Maar ja, ze had nu al de afspraak met Madelon en Esmée staan en als ze eerlijk was ging ze liever daarheen, dan naar een verjaardag waar ze waarschijnlijk het enige meisje zou zijn. Ook al was Mart daar ook bij. Ze keek een tijdje naar het schermje van haar telefoon, voordat ze begon te typen.

Helemaal vergeten. Heb met M&E afgesproken. Ik had geen gaatjes!!! Hoe was jouw dag? Heb je vandaag wel een beetje gemist hoor! Xx

Nadat ze het berichtje had verzonden, herlas ze het nog eens. Misschien was het gek om te zeggen dat ze Mart had gemist. Ze had hem in de eerste pauze nog gezien! Maar toen waren de anderen er ook bij geweest. De tijd dat ze elk uur bij hem in de klas zat, was voorbij. Ze hadden totaal andere profielen gekozen en het enige vak dat ze samen hadden was gym. En zelfs dat hadden ze niet echt samen, alleen bij sommige blokken. Gelukkig mochten ze elkaar nu wel vaker in het weekend zien, hoewel haar ouders haar eigenlijk nog steeds te jong vonden voor verkering.

Haar telefoon, die ze nog in haar hand had, trilde.

Super dat je geen gaatjes had! En geeft nix hoor, dat je er niet bij bent. Zaterdag ben ik trouwens vrij, zal ik je helpen met de kranten? X

Roos voelde haar mondhoeken omhoog krullen. Voordat hij een zaterdagbaantje had, ging Mart iedere zaterdag met haar mee kranten bezorgen. Het was ongeveer het enige moment in de week dat ze écht samen waren. Haar familie deed er soms wat lacherig over, maar door de vele gesprekken hadden ze elkaar in die tijd goed leren kennen. Sinds de zomervakantie werkte Mart op zaterdag bij zijn oom op een boerderij, waardoor Roos weer alleen de kranten moest doen. Helemaal niks aan.

Zou supertof zijn. Zie ik je dan om half 8.

Na het laatste appje aan Mart gooide ze haar telefoon weer aan de kant en las de eerste vraag die over het verhaal werd gesteld. Dat bleek meteen een lastige te zijn. Ze was natuurlijk ook de helft van het verhaal weer vergeten, dus ze besloot het te herlezen. Haar telefoon trilde weer een paar keer, maar vastberaden las ze eerst het verhaal uit en maakte de eerste drie vragen. Toen kon ze zich niet langer beheersen en pakte haar telefoon, maar het waren slechts appjes in de klassenapp. Niets belangrijks dus. Wacht ... Het ging over meneer Verheij. Roel aptte hetzelfde als wat Daan aan tafel had gezegd.

Roos kreeg een brok in haar keel. Onvoorstelbaar dat hij zo ziek was. Vorig schooljaar had hij er helemaal niet ziek uitgezien. Hoe merkte je eigenlijk dat je darmkanker had? Dan

had je vast vaak buikpijn. Of niet? Onwillekeurig dacht Roos aan de buikgriep waar ze nog maar net van hersteld was. De buikpijn was bijna niet te houden geweest. Maar goed, het was natuurlijk niet goed om dat met elkaar te vergelijken. Ze legde haar telefoon aan de kant en probeerde zich te concentreren op haar huiswerk. Maar door dat nare gevoel vanbinnen, wilde het niet echt lukken.